

nu flutter, vil jeg sige, at Ingen kan forbre, at jeg i en saadan Sag og ved en saadan Afstemning skal fravige det Standpunkt, hvorpaa Flertallet af mine Meningsfæller har staaet. Det maa man ikke forlange, at jeg skal gjøre overfor den Motivering, som den ærede Ordfører for Flertallet i Fællesudvalget (Thomsen) er fremkommen med. Det kan jeg ikke. Jeg kunde ligesaa godt sige, at man sikkert nok kan skaffe de Paagjældende Tillæg, saasnart nemlig det andet Thing og Ministeriet ville gaa ind paa det andet Forslag, som foreligger. Men paa anden Maade er der efter familige Forholds Natur ingen Udsigt for Embedsmændene til at faae Tillæg. Derimod har jeg den Tro, at, naar denne Lov falder, og falder, som den ærede Ordfører (Hørup) bemærkede, over det Uholdbare i den ny Doktrin om Fællesudvalg, vil det være det mest heldbringende Middel, og da tror jeg, at Dyrtdsagen er i saa meget bedre og sikrere Hænder. Jeg vil derfor stemme for, hvad dette Things Flertal hidtil har stemt for, i den sikre Tro, at, hvad enten denne Lønningsforbedring, som staaar paa vilkaarlige Tal, — enten det nu er det One eller det Andet, der taler for disse næsten ubenævnte Tal — bliver vedtaget eller ikke, kommer der til at foreligge Noget, hvorved det tydelig vil kunne stilles frem, om der ikke maatte gjøres Noget overfor den herskende Dyrtd. Se, det er noget helt Andet, og der ville vi have Forpligtelse til at træde til. Jeg vil ogsaa sige, at Ifer dette, vil jeg tillige ønske, at den høitærede Conseilspræsident vil nytte Leiligheden til at sætte Kommunerne istand til at hindre, at mange af vore flinke, bygtige og stræbsomme Arbeidere i dette Aar falde tilbage til Fattigvæsenet. Det vil jeg ønske, saa at vi, idet vi række hinanden Haanden paa disse to Punkter, ikke maa komme til at gaa fra hinanden, uden at vi faae en helbig Løsning af denne Sag. Men jeg maa maaste tilføje, at det vilde være mig hjæere, om denne Sag kunde afgjøres i fuld Overensstemmelse med den høitærede Conseilspræsident og Regjeringen. Det vilde jeg foretrække fremst, at vi faae en ny Udgave af den Sag, som blev afgjort igaar maaste under Ledelse af det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (Bagger).

Berg: Ja, om Sagen i sin Almindelighed skal jeg ikke udtale mig videre, men kun gjøre et Par Bemærkninger til det ærede Mindretals Ordfører her i Salen, det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Jeg tror, at den sidste ærede Taler (Zahle) har Ret, naar han synes at lade os forstaa, som om Udtalelserne fra det ærede Medlem for Helsingør egentlig ikke skulde have noget Videre at betyde, at det kun var ligesom Talemaader og Inkonsekventer. Det ærede Medlem for Helsingør har jo været Spaamand før og har i meget større Spørgsmaal faaet sine

Spaadomme opfyldte ogsaa gennem Folkethinget; selv da det stod allemærket for ham og hans Benner, selv da han havde det mindste Mindretal, er han dog kommen igjennem med sine Instkuelser, og nu ere lysere Tider oprundne for ham, idet det, Folkethinget gjentagne Gange har negtet overfor ham, har han dog tilsidst faaet ført igjennem. Den ærede Taler fra Helsingør har jo faaet Erfaringer herom i flere Henseender i den senere Tid, og jeg maa derfor antage, at naar han træder op paa den Maade, som han traadte op paa idag, har han Noget i Baghaanden; han har visse Forventninger, denne Sag vedkommende, som han tør stole paa ville ske Fyldest under den ene eller den anden Form i den nærmeste Fremtid. Jeg vil dog kun sige ham, at ligeoverfor mig har han ikke været helbig i at forstaa mine Udtalelser eller min Stilling. Det maa vel imidlertid komme af, at vi ikke ere saa fortrolige i at forhandle med hinanden, som han ellers er med Andre her i Salen, at han ikke saadan har kunnet læse sig ganske simpelt til, hvad der er sagt og skrevet. Den ærede Taler mente, at der i, at vi isjor efter Prisforholdene vilde stille Forslag om Tillæg til Lønninger paa indtil 2,500 Kr., skulde ligge en Erkjendelse af ekstraordinære Forhold i denne eller hin Retning. Det have vi ikke villet sige dermed. Vi havde efter at have konfereret med flere af vore Benner, der sad i Lønningsudvalget, faaet den Erkjendelse ud af deres Overveielser, at de mente, at en Revision rimeligvis vilde føre til nogen Forbedring af de med Hensyn til Lønninger lavest stillede Klasser, og at altsaa et saadant Forslag ikke vilde præjudicere den frie Overveielse af Lønningsspørgsmaalene i det Hele i Lønningsudvalget. Hvad derimod de øvrige Lønninger angaar, er det ganske sikkert, at jeg har sagt — og det erkjender jeg til enhver Tid — at jeg nærede ikke Tvivl om, at Embedsmænd paa høiere Lønninger over 2,500 Kr. vilde savne det Tillæg, de tidligere have havt; men hvorvidt dette er et berettiget Savn, og hvorvidt og paa hvilken Maade dette skulde kunne afhjælpes, det var jeg da ligesom nu paa det Nene med bør være underkastet en Overveielse mellem Regjeringen og Rigsdagen paa Grundlag af Lønningsrevisionen. Hvilket Resultat denne Overveielse vilde føre til, derom have vi aldrig talt et eneste Ord. Jeg beklager kun, at Overveielsen ikke har ført til et Resultat; thi jeg anser det for ueheldigt for de paagjældende Individer, at de skulle leve i Uvisshed om deres fremtidige økonomiske Raar, de maa hellere have noget Mindre, naar de forud vide: det have vi, og mere kunne vi ikke vente, end de skulle leve i Forventning om et Tillæg, som de maaste aldrig faae. Jeg haabede derfor isjor, at vi snart skulde komme til en Afgjørelse af den Lønningsrevision, som i 1870 blev forudsat skulde ske i 1880, og jeg har ogsaa iaar udtalt min Beklagelse over,